

Kitab Daniel - Nomer Satus Pitung Dasa Telu

Pepetenging Kapapaan: Mbabar Pangaribawa lan Pamrih ing Wewengkoné
“Pausé Hitler”

Jeff Pippenger

2024-04-03

Ing buku kanthi irah-irahan Hitler's Pope, panganggité, John Cornwell, miwiti carita bab paus ing mangsa ngarep sing mréntah nalika Hitler nguwasani Jerman, kanthi nyritakaké mbah kakungé lan Paus Pius IX, sing padha diusir metu saka Kutha Roma. Nalika Pius IX mlayu saka kutha Roma, kanthi nyamar dadi sawijining biarawati, siji-sijiné wong lanang sing digawa bebarengan déning dhèwèké yaiku mbah kakungé paus ing mangsa ngarep mau. Cornwell ngrembug sesambungan sing raket antarané wong loro mau, lan sawisé kuwi nerangaké kepriyé bapaké paus ing mangsa ngarep iku uga kagandhèng karo pusat kakuwasan Gréja Katulik. Kanthi mangkono, dhèwèké nuduhaké lingkungan sosial, pulitik, lan agama ing sajarah wiwit jaman Pius IX nganti Perang Donya II. Ringkesan sajarah iku ngandhut katerangan sing banget migunani.

“Langkah liyané manèh ing panyandhangan kalungguhan déning kapapaan katindakaké nalika, ing abad kaping sewelas, Paus Gregorius VII mratelakaké kasampurnaning Gréja Roma. Ing antaraning usulan-usulan kang diwedharaké déning dhèwèké ana siji kang mratelakaké yèn gréja iku ora naté klèru, lan uga ora bakal tau klèru, miturut Kitab Suci. Nanging bukti-bukti Kitab Suci ora nyarengi pratelan mau. Sang pontif kang gumunggung iku uga ngakoni kuwasa kanggo medhot para kaisar saka kalenggahané, lan mratelakaké yèn ora ana putusan kang diucapaké déning dhèwèké kang bisa dibatalaké déning sapa waé, nanging yèn iku dadi hak istimewa kanggo mbatalaké putusan-putusané kabèh wong liyan.”

“Satunggaling gambaran ingkang nggegirisi babagan watak tiranis saking pambêlanipun tumrap kalepatan punika kaparingakên lumantar cara piyambakipun ngladosi kaisar Jêrman, Henry IV. Awit sang nata punika wani nglirwakakên wewenang paus, piyambakipun dipunwastani katundhung saking pasamuwan lan dipunlêpaskên saking dhampar. Amargi kabingungan lan kasêdhan déning pangingkaran saha ancaman saking para pangeranipun piyambak, ingkang kasurung nglawan piyambakipun déning dhawuh paus, Henry rumiyin ngrumaosi bilih piyambakipun kedah ndandosi katentreman kaliyan Rum. Kacepeng kaliyan garwanipun sarta satunggaling abdi ingkang setya, piyambakipun nyabrang Pegunungan Alpen ing tengahing mangsa tiris, supados saged andhap-asor wontên ngarsanipun paus. Sasampunipun dumugi ing kastil pundi Grégorius sampun ngasingakên dhiri, piyambakipun dipuntuntun, tanpa para pangreksanipun, mlebet ing plataran njawi, lan wontên ing ngriku, wontên ing adheming mangsa tiris ingkang atos, kaliyan sirah kabikak lan suku tanpa alas, sarta ngagem busana ingkang ngenes, piyambakipun ngentos idin saking paus supados saged sowan wontên ing ngarsanipun. Mbotên dumugi sasampunipun piyambakipun

nerusakên pasa saha ngakoni dosa salaminipun tigang dinten, pangarsaning pasamuwan punika kersa ngasorakên dhiri maringi pangapunten dhateng piyambakipun. Malah ing wekdal punika ugi namung kanthi sarat bilih sang kaisar kedah ngentosi pangesahan saking paus sadèrèngipun ngagem malih pratandha-pratandha karaton utawi nglampahi kakuwasan karaton. Lan Grégorius, kasurung déning kamenanganipun, ngluhurakên dhiri kanthi ngendika bilih punika dados kuwajibanipun kanggé ngrubuhakên kasombongan para ratu.” The Great Controversy, 57.

Gregory VII iku sawijining “panyengkuyung infallibility,” nanging panjaluk sing nggelakake iku ora didadèkaké doktrin resmi (dogma) nganti tekan Pius IX, kang njalari panjaluk bodho iku dadi doktrin sing mapan ana ing Konsili Vatikan kapisan. Doktrin mau kaputusané tanggal 18 Juli 1870, pas satus sèket taun sadina sadurungé kuciwa kapisaning wong satus patang puluh papat èwu.

Bab ingkang maringi katrangan saking sajarah punika inggih menika bilih nalika Pius IX nyelaraken Konsili Vatikan kapisan, lan nerapaken doktrinipun bab infalibilitas, pamecutipun kadadosaken déning sengitipun dhateng punapa ingkang nalika semanten sinebat “modernisme.” Bab punika boten wonten dhasaripun wonten ing pamanggih bilih paus saged boten damel kalepatan nalika netepaken doktrin-doktrin Alkitab, nanging dados satunggaling pambéla tumrap oposisi kapausan dhateng pangaribawa ingkang sampun dipunasilaken déning Révolusi Prancis. Bab punika dipunarahaken nglawan punapa ingkang pungkasanipun badhé kawentar kanthi nama Komunisme.

Révolusi Prancis njalari goncangan gedhé ing tatanan pamaréntahan bangsa-bangsa Éropah, kanthi rasa sengit kang mligi tumrap monarki yaiku kapausan. Iki minangka pambrontakan Républik Italia kang kanggo sawatara wektu wis ngusir Pius IX lan tangan-tengené metu saka Roma. “Modernisme,” kang diwakili déning manéka filsafat sing lair saka Révolusi Prancis, yaiku mungsuh bebuyutané Pius IX, lan doktrin babagan infalibilitasé dirancang kanggo nyangga saben tuntutan kang diajukaké paus nglawan gagasan-gagasan modernis sing diasilaké déning Révolusi Prancis.

Daniel pasal sewelas, ayat patang puluh, nedahaké yèn ing taun 1798, ratu ing sisih kidul (Prancis atheis), marakaké tatu sing matèni marang ratu ing sisih lor (kapausan).

Doktrin infalibilitas Pius IX ana gandhèngané karo perang kang dilambangaké déning ayat kaping patang puluh saka Daniel sewelas, lan wiwit pérangan pungkasan taun 1869 tekan taun candhaké Pius IX nglumpukaké Konsili Vatikan kapisan, kang katelah Vatican 1, kanthi ancas netepaké yèn paus iku sirahing Katulik, lan yèn Katulik iku sirahé kabèh gréja, kaya déné wis diproklamakaké déning dekret Justinianus ing taun 533.

Konsili Vatikan II, ingkang ugi kawentar kanthi asma Vatican II, kalaksanakaken wiwit taun 1962 dumugi 1965. Punika dados prastawa wigati ing sajarah Gréja Katulik, lan salah satunggaling konsili ekumenis ingkang paling wigati ing jaman modhèren. Konsili punika kaadani wonten ing sangandhaping kapamimpinan Paus Yohanes XXIII lan lajeng dipunlajengaken nalika mangsa kapausan Paus Paulus VI sasampunipun séda Paus Yohanes

XXIII ing taun 1963. Wigati sanget kanggé ngakeni bédanipun ingkang cetha antawisipun kalih konsili punika.

Konsili kapisan dianakaké kanggo netepaké apa kang sinebut “primasi” paus, tegesé manawa paus iku panguwasa, guru, lan pangon paling luhur tumrap Gréja, kang kagungan tanggung jawab ngreksa lan nafsiraké doktrin-doktrin iman. Wewenangé mau kalebu netepaké dogma, nerbitaké dekret doktrinal, lan nglairaké pratelan-pratelan kang duwé kawibawan tumrap prakara-prakara iman lan tata susila, kang kawentar minangka infalibilitas paus. Iki uga nyakup wewenang yuridiksional paus tumrap Gréja universal, kalebu kuwasa ngangkat uskup, ngatur sakramèn-sakramèn, lan mréntah tata pangelolaan Gréja.

Konsili kapindho iku dimaksudaké kanggo ngarahaké gréja mlebu dadi sawijining entitas ekumenis. Konsili-konsili mau mujudaké usulan-usulan sing langsung padha nalisir. Konsili kapisan sing konservatif dipadhakaké pungkasané déning konsili kapindho sing liberal. Loro fraksi mau béda banget kaya wengi lan awan, lan ramalan sing diatributaké marang telung rahasia Fatima ngenali sawijining perang internal sing kanthi trep diwakili déning rong konsili iki.

Wangsit punika ngenali satunggal golongan ingkang njunjung kautaman ingkang dipunlambangaken déning Pius IX, minangka dipunlambangaken déning ingkang kadhangkala sinebat “paus putih,” “paus ingkang sae,” utawi “uskup ingkang sae”; déné golongan sanèsipun, ingkang kaiket kaliyan Vatikan II, dipunlambangaken déning “paus ireng,” utawi “paus ingkang awon,” utawi “uskup ingkang awon.” Pasulayan antawisipun kalih konsep pulitik punika dipunlambangaken nalika panjenengan ngunjungi pasamuwan suci kaéloké Fatima, ing Fatima, Portugal. Nalika mlebet, margi mlampah punika kasusun ing antawisipun reca satunggaling paus ireng ing satunggal sisih, lan paus putih ing sisih sanèsipun.

Mulané, prakara iku dadi bagéan saka warisané wong sing ing tembé bakal dadi apa sing déning buku kasebut diidentifikasi minangka pausé Hitler, yaiku manawa oyod-oyodé kapilut sajroning perjuangan antarané modernisme (raja sisih kidul) lan kautaman papal (raja sisih lor).

Prelu dipahami yèn panganggiting buku sing lagi kita rembug iku sawijiné wong Katulik kang kajèn kabecikané, lan ancasé kang cetha nalika nulis buku iku yaiku kanggo madhangi prakara tuntutan yèn paus kang mrentah sajroning Perang Donya II ndhukung Hitler, Nazi, utawa duwé kaluputan apa waé ing holocaust marang wong Yahudi lan wong liya. Nalika Cornwell mbabar bab simbahe Pius XII, kang dadi tangan-tengené wong sing ngewahi Konsili Vatikan I, sajarah perjuangan antarané ratu kidul lan ratu lor iku katindakaké ana ing sajarah iku dhéwé. Nalika révolusi “Republikanisme” tekan Italia, watara setaun suwéné, wong Italia ngusir Pius IX metu saka kutha Roma, lan wiwit wektu iku, malah sawisé panjenengané bali, kabèh kang tau diduwèni déning kapausan mung satus sepuluh ékar, kang kawentar kanthi aran Kutha Vatikan.

Siji-sijiné cara nganti dhèwèké bisa bali menyang Vatikan yaiku kanthi pitulungan pasukan Prancis lan silihan saka kulawarga Rothschild, para bankir Yahudi kang kondhang ala. Kanggo mangertèni kanthi cetha bab keterlibatan kepausan ing holocaust sajroning Perang Donya II, perlu ana pangerten dhasar babagan sikap Éropah marang wong-wong Yahudi wiwit panyaliban Kristus. Buku iku nyaranké yèn antisemitisme lan rasisme iku loro sikap kang béda, kanthi negesaké manawa gethingé Hitler marang wong-wong Yahudi iku sipaté rasialis, amarga Hitler nganggep wong-wong Yahudi minangka golongan manungsa kang luwih asor, déné antisemitisme iku gething marang wong-wong Yahudi amarga wong-wong mau matèni Gusti Allah. Apa loro iku satemené padha waé, utawa pancèn ana bedané antarané loro mau, kasunyatan babagan kasusahaning wong-wong Yahudi iku pantes kanggo dimangertèni.

Upamané, ing Amerika saiki, manawa tembung “ghetto” dipigunakaké, akèh wong ngira manawa iku tegesé bagéaning kutha kang miskin lan rusak. Nanging istilah “ghetto” mau, ing wiwitané, ngrujuk marang sapérangan wilayah ing sawijining kutha, mliginé ing Venice, Italia, papané wong-wong Yahudi dipaksa manggon ing jaman Abad Tengahan. Ghetto kang kapisan diadegaké ing Venice ing taun 1516, nalika Républik Venesia matesi wong-wong Yahudi menyang sawijining dhaérah tartamtu ing kutha kang sinebut “geto nuovo” (panyepuhan anyar), kang ing wekasané banjur kawentar kanthi jeneng ghetto.

Ing Éropah sajroning Abad Pertengahan, wong-wong Yahudi diwatesi bab papan panggonan kang kena dienggoni, uga babagan pagawéan utawa pakaryan kang diidinaké kanggo ditindakaké. Watesan-watesan iku dhedhasar pangertèn lawas babagan antisemitisme, yaiku kapercayan yèn wong-wong Yahudi wis matèni Gusti Allah, lan yèn samubarang kasangsaran kang banjur tumeka marang wong-wong mau iku disebabaké déning tumindak-tumindaké dhéwé.

Ing Abad Pertengahan, wis dadi tradhisi kang mapan manawa wong-wong Kristen ora kena nyilihaké dhuwit utawa nampa bunga saka sawijining silihan. Wong-wong Yahudi dipunecualèkaké saka watesan mau, lan nyilihaké dhuwit dadi salah siji pakaryan kang diparengaké tumrap wong-wong Yahudi. Para bankir Yahudi, kayata kulawarga Rothschild, dadi para penukar dhuwit minangka tanggapan marang watesan-watesan hukum ngenani pakaryan apa waé kang diparengaké kanggo ditindakaké déning wong-wong mau. Nalika Pius IX mbutuhaké dana supaya bisa bali menyang Vatikan, rasa frustasiné amarga ora manèh mréntah kutha Roma saya kakuwataké déning kabutuhané kanggo njaluk dhuwit marang wong-wong Yahudi.

Sadurunge Pius IX diusir saka Roma, piyambakipun katingal dados salah satunggaling saking kalih golongan gegayutan kaliyan tiyang Yahudi lan sesambetan Greja kaliyan tiyang Yahudi. Kalih golongan punika kapérang dados wong-wong ingkang pitados bilih tiyang Yahudi, punapa kemawon ingkang kalampahan dhateng piyambakipun, namung nampi punapa ingkang pantes kanggé piyambakipun, lan golongan sanèsipun langkung cenderung nedahaken sakedhik kawelasan dhateng tiyang Yahudi. Nalika Pius IX wangsul dhateng Vatikan, sasampunipun diusir, kawelasan ingkang kadhangkala sampun piyambakipun

pratélakaken sadèrèngipun pembuanganipun boten nate dipratélakaken malih. Sadèrèngipun pembuanganipun piyambakipun sampun nutup ghetto ing kitha Roma, lan sasampunipun wangsul piyambakipun ngedegaken malih ghetto punika, sarta wiwit ngleksanani pajeg dhateng tiyang Yahudi supados saged ngimpun malih kapitunan finansialipun.

Tangan tengenipun Paus Pius IX inggih punika Marcantonio Pacelli, simbahipun pausé Hitler. Panjenenganipun punika satunggaling pengacara ingkang kalebet golongan mirunggan para pengacara ingkang nyengkuyung kapausan. Putranipun lajeng dados pérangan saking golongan elit pengacara ingkang sami punika, mekaten ugi putunipun, ingkang ing pungkasanipun badhé dados pausé Hitler. Sasampunipun buku punika nelusuri sajarah simbahipun Eugenio Pacelli, bapakipun, saha masa mudha lan pendhidhikanipun, buku punika lajeng ngrembag kalungguhan ingkang dipunpendhet déning Pacelli nalika panjenenganipun wiwit makarya kanggé kapausan. Minangka satunggaling pengacara, turunan saking para pengacara elit kapausan, panjenenganipun kapilih kanggé mimpin satunggaling departemen ingkang mligi ngurusi kontrak-kontrak, ingkang dipunsebat konkordat. Ing taun 1901 Pacelli dipunlebetaken dhateng kantor Sekretariat Negara Kepausan.

Pacelli dados utusan marang bangsa-bangsa. Sacara profètis Pacelli dados titik panyambung légal kang nyampurnakaké laku jina para ratu ing bumi kaliyan kapausan. Ing taun 1903, Pius X dipahkotai dados paus. Sanalika piyambakipun wiwit nyerang “racun intelektual” ingkang ngasilaké “relativisme lan skeptisisme.” Tiyang ingkang mimpin upaya Pius X kanggé mbasmi “modernisme” punika Umberto Benigni, ingkang nyambut damel wonten ing kantor ingkang sami kaliyan Pacelli. Benigni nate nyarios bab satunggaling golongan sejarawan kelas donya, bilih piyambakipun punika para tiyang ingkang tumrapipun, “sajarah boten sanès kejawi satunggaling upaya terus-terusan ingkang kebak putus asa kanggé muntah. Kanggé jinis manungsa kados makatên namung wonten satunggal tamba: inkuisisi!” Miturut Benigni, satunggaling sejarawan ingkang mratélakaké simpati sethithik kemawon dhateng gagasan-gagasan ingkang asalipun saking Révolusi Prancis kedah dipunèksekusi.

Kanthen resmi, Benigni mimpin pelayanan propaganda kanggo kapausan, nanging kanthen ora resmi dhèwèké uga mimpin sawijining jaringan mata-mata rahasia, kang dirancang kanggo ngenali saben wong Katulik sing nduwèni simpati marang “modernisme,” sing asalé saka ratu ing sisih kidul. Ing pungkasané, ing taun 1910, pakaryané ngasilaké sawijining parentah sing meksa para pagawé kapausan supaya ngucap sumpah, kang sinebut Sumpah Anti-Modernis. Iku isih tetep lumaku. Kanggo bisa nyambut gawé ing Vatikan, kowé kudu ngucap sumpah kanggo sengit marang gagasan-gagasan modernis, kang ing jaman iki bakal kita sebut gagasan-gagasan komunis.

Ing ringkesan buku Cronwell, ing kaca pambuka katetepaké mangkéné, “Ing dasawarsa kapisan abad iki, minangka sawijining pengacara enom Vatikan sing sarwa padhang, Pacelli mbiyantu mbentuk sawijining ideologi kakuwasan kapausan sing tanpa tandhing; sajroning

taun-taun 1920-an dhèwèké migunakaké kapinteran licik lan pemerasan kanggo ngetrapaké kakuwasan ing Jerman. Ing taun 1933, Hitler dadi mitra rembugan sing sampurna tumrap dhèwèké lan sawijining konkordat diadegaké kang maringi kaluwihan agama lan pendhidhikan marang Gréja Katulik minangka ijolan tumrap munduré umat Katulik saka tumindak sosial lan pulitik. Pangunduran ‘sukarela’ Katulikisme pulitik kang dipatèni saka Roma iki ndadèkaké mundhaké Nazisme dadi luwih gampang.”

Ing sawijining rapat kabinet tanggal 14 Juli 1933, Adolph Hitler mratelakaké panemuné yèn ing sasi iku uga konkordat sing digawé Pacelli karo kaum Nazi wis maringi Jerman “sawijining wilayah kapercayan.... Ing perjuwangan sing lagi ngrembaka nglawan Yahudi internasional.”

Bukuné Cornwell ora ditampa kanthi becik déning para Katolik sing nampik nampani bukti yèn Pacelli iku sebab utama sing ndadèkaké Hitler bisa munggah marang kuwasa, awit Jerman iku mayoritas Katolik. Pacelli wis ngiket sawijining prajanjèn sing nyegah penerbitan Katolik, kantor-kantor warta Katolik, lan sekolah-sekolah Katolik supaya ora ngucap apa-apa bab arah sing dituju déning Hitler wiwit taun 1933 lan sabanjuré. Buku iku nglacak kanthi cetha kecenderungan anti-Semit Pacelli, sing sawisé kuwi dadi paus sajroning Perang Donya II. Paling ora ana telung prakara sing bisa dipesthèkaké adhedhasar sumber-sumber sajarah sing banget bisa dipercaya saka buku iku.

Sing kapisan yaiku peperangan antarane ratu lor lan ratu kidul, kaya sing dipratelakake ing Daniel pasal sewelas. Ing peperangan iku para mungsuhé yaiku Katulik nglawan atheisme, paus nglawan Komunisme. Titik liyané yaiku manawa paus nggunakaké Nazisme minangka bala proksi tumrapé nglawan atheisme sajrone Perang Donya II, kaya dene paus nggunakaké Protestantisme murtad ing taun 1989 minangka bala proksiné nglawan atheisme USSR. Buku iku uga nemtokaké struktur kenabian internal lan eksternal sing diwakili déning pesen-pesen satanis sing metu saka mujijat ing Fatima.

Perang tapel wates ing Raphia, kang digambarake ana ing ayat sewelas lan rolas saka Daniel sewelas, nglambangake perang tapel wates kang sapunika lagi kalakon ing Ukraina. Perang kuna iku perang panas, dene perang kapindho iku perang proksi kang kapindho, kanthi bala-bala proksi kang kaiket ing patembayan kang nggawa pati. Raphia nandhani manawa perang tapel wates iku dumadi ing antarané ratu lor lan ratu kidul, nanging wangsit mulang manawa nganti tumeka ukum Minggu kang enggal bakal rawuh, sundhalé Tirus dilalekake, Izebel ana ing Samaria, lan Herodias ora rawuh ing pésta ulang tauné Herodes. Katelu seksi bab jebibahané ratu lor ing sajarah jaman saiki iki nuduhake manawa dheweke ana ing salawanging panggung, narik tali-tali pangendhali. Perang-perang panas, perang-perang proksi, lan perang-perang adhem kang dumadi nalika dheweke dilalekake, kasembadan lumantar bala-bala proksiné.

Rusia iku raja ing sisih kidul, lan saiki lagi melu sajroning perang ing tapel wates sing didanani déning para globalis saka donya Kulon, mligi para Demokrat progresif lan Republik RINO (Republican In Name Only) ing Amerika Sarékat. Nalika Amerika Sarékat

dipratélakaké minangka tentara proksi saka raja ing sisih lor ing ayat kaping patang puluh saka Daniel sewelas, loro ciri nabiangé yaiku kakuwatan militèr lan daya finansial. Amerika Sarékat lagi nindakaké pakaryan sing padha ing Ukraina kaya sing ditindakaké ing taun 1989, yaiku mbiyantu Paus nglawan Rusia, lan tentara proksi ing lapangan, sing mbéla Ukraina, kebak banget déning para panyengkuyung Nazi nganti media arus utama piyambak ora bisa nyélaki. Saiki Roma lagi nggunakaké tentara-tentara proksi sing padha kaya sing tau digunakaké nalika perang panas yaiku Perang Donya II, lan ing taun 1989, kanggo perang nglawan Rusia. Wacanen buku: Hitler's Pope, the Secret History of Pius XII.

Kita badhé nglajengaken panaliten punika wonten ing artikel salajengipun.

“Mangkono uga, nalika Gusti Allah badhé mbukak marang Yohanes kang katresnan iku sajarah pasamuwan kanggo jaman-jaman kang bakal teka, Panjenengané maringi dhèwèké sawijining jaminan bab kaprigelan lan pangreksané Sang Juru Slamet tumrap umaté kanthi nduduhaké marang dhèwèké ‘Sawijining kang kados Putraning Manungsa,’ lumampah ana ing antarané kaki dian, kang nglambangaké pitu pasamuwan. Nalika marang Yohanes dipunduduhaké perjuwangan-perjuwangan gedhé pungkasaning pasamuwan nglawan kakuwasan-kakuwasan kadonyan, dhèwèké uga diparengaké nyawang kamenangan pungkasan lan karahayon wong-wong setya. Dhèwèké weruh pasamuwan digawa menyang paprangan kang matèni nglawan kéwan lan recané, sarta pangibadah marang kéwan iku dipaksakaké kanthi ancaman paukuman pati. Nanging, kanthi nyawang ngluwihi kumelun lan gegap-gempitaning paprangan, dhèwèké nyumurupi sapisukan ana ing Gunung Sion bebarengan karo Sang Cempen, kang, tinimbang tandhaning kéwan, kagungan ‘asmane Sang Rama katulis ana ing bathuké.’ Lan manèh dhèwèké weruh ‘wong-wong kang wis olèh kamenangan ngungkuli kéwan mau, lan recané, lan tandhané, lan cacaning asmané, padha ngadeg ana ing segara kaca, nyekel clempung-clempunging Gusti Allah’ sarta padha ngidungaké kidungé Musa lan Sang Cempen.”

“Piwulang-piwulang iki kanggo paédah kita. Kita kudu netepaké pracaya kita marang Gusti Allah, awit ing ngarepé kita wis cedhak sawijining mangsa kang bakal nyoba jiwané manungsa. Kristus, ana ing Gunung Zaitun, ngandharaké maneh paukuman-paukuman kang nggegirisi sing bakal ndhisiki rawuhé kang kaping pindho: ‘Kowe bakal krungu bab peperangan lan kabar-kabar bab peperangan.’ ‘Bangsa bakal nglawan bangsa, lan karajan nglawan karajan: lan bakal ana paceklik, pageblug, lan lindhu, ana ing warna-warna panggonan. Kabeh iku wiwitaning kasusahan.’ Senadyan wangsit-wangsit iki nampa kasampurnan sapérangan nalika karusakan Yerusalem, nanging iku nduwèni pakaryan kang luwih langsung tumraping dina-dina pungkasan.”

“Kita sami ngadeg wonten ing ambanging prastawa-prastawa ageng lan mulya. Pitedahing para nabi kanthi rikat sampun katindakaken. Gusti sampun wonten ing ngarsaning lawang. Ing ngajeng kita badhé enggal kabikak satunggaling mangsa ingkang nggegirisi manah sarta narik kawigatosan tumrap sedaya tiyang ingkang gesang. Padudon-padudon jaman rumiyin badhé kawiwitan malih; padudon-padudon enggal badhé muncul. Kawontenan-kawontenan ingkang badhé kalampahan wonten ing jagad

kita taksih dereng naté kasumurupan wonten ing impenipun manungsa. Satan makarya lumantar piranti-piranti manungsa. Tiyang-tiyang ingkang ngupadi ngowahi Konstitusi lan nggayuh supados wonten angger-angger ingkang meksa pangreksan dinten Minggu, namung sakedhik sanget ingkang mangertos punapa badhé dados asilipun. Satunggaling krisis sampun caket ing ngarsan kita.”

“Nanging para abdining Allah ora kena ngendel marang awake dhewe ana ing kahanan darurat kang gedhé iki. Ing wahyu-wahyu sing kaparingaké marang Yesaya, marang Yehezkiel, lan marang Yokanan, kita sumurup sepira raketé swarga karo kadadéan-kadadéan sing lumaku ana ing bumi lan sepira gedhéné pangreksané Allah tumrap wong-wong sing setya marang Panjenengané. Donya iki ora tanpa panguwasa. Rancangan prakara-prakara sing bakal kelakon ana ing tangané Pangéran. Kaagungan swarga nyekel nasib bangsa-bangsa, uga prekara-prekara grejané Panjenengané, ana ing pangreksané piyambak.” Testimonies, jilid 5, 752, 753.